

ANDREA GUZEL STARÁ ALEBO MLADÁ

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0130-1

ANDREA GUZEL

STARÁ ALEBO MLADÁ

(SLOVENSKÝ ROMÁN PRE ŽENY)

Korektúra a technická spolupráca: Franko Štefan, Labai Emil

Dizajn: Ličko Michal

Edícia: MEA 2000 o. z.– Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0130-1

OBSAH

Predslov	3
1. KAPITOLA	4
2. KAPITOLA	52
3.KAPITOLA	63
4.KAPITOLA	91

Predslov

Milí čitatelia,

príbeh Eleny je pre všetky zrelé ženy, ktoré majú pocit samoty a chcú si spríjemniť chvíle života. Možno niektorá z čitateľiek nájde sa v príbehu aspoň nejakou spoločnou skutočnosťou.

Elena je zrelá žena, v živote však nenašla nikoho kto by jej bol býval oporou, čo sa týka mužov. Neustále si vyčítala, že je stará, hoci pôsobila ako mladá kočka, ktorá sa nemusela za nič hanbiť. V živote muži ju nikdy nebrali vážne, naopak sa s Elenou zahrávali, lebo Elena im vlastne dovolila. Ale na druhej strane aj Elena chcela byť milovaná, mať pocit lásky aj keď len z času na čas. Mladosť alebo staroba, čo zvíťazí u Eleny?

1. KAPITOLA

Život nám uniká veľmi rýchlo ako voda pomedzi prsty a každý deň vidíme svoju tvár v zrkadle. Nieкто sa cíti mlado aj keď je starý, nieкто staro aj keď je mladý. Jednoducho krásu života nachádza každý iným spôsobom. Nieкто chce byť milovaný a mať niekoho po svojom boku, iný ostáva sám po celý život. V malom meste je rušný život ako v každom inom. Každý deň sa spoznávajú ľudia, alebo sa rozchádzajú. Je mnoho mužov a žien, ktorí potrebujú lásku, pochopenie a mať pocit, že sú milovaní. No nie všetko končí šťastne. Ale poďme sa pozrieť na jednu zrelú ženu, ktorá nevie nájsť pochopenie u mužov, aj keď je krásna, muži ju viacej vnímajú ako človeka prežiť len milostné dobrodružstvo.

Elena vôbec nemá šancu nájsť si priateľa, skutočného priateľa, s ktorým by mohla prežiť aspoň kúsok svojho života. Netrápi sa tým veľmi, zvykla si na samotu, má mnoho priateľov, život plynie, a tak nepozereá na lásku ako nájsť si životného priateľa a partnera. Elena je pekná žena, má síce pred štyridsiatkou, ale vyzerá na dvadsaťpäť. Dlhé blond vlasy, super postava a super oblečenie dodávajú šmrnc jej veselej povahe. Práve si Elena vykračuje s úsmevom na tvári po chodníku v meste. Slnko príjemne svieti a cez slnečné okuliare sleduje ľudí pred sebou. Prejde okolo muž, veľmi ju zaujme. Otočí sa a vidí, že muž sa obzerá tiež. Obaja sa pohnú k sebe.

„Ahoj Elena.“ - milo pozdraví neznámy muž.

„Ahoj, poznám ťa?“ - vyletí z úst Eleny.

„Nepamätáš si ma?“

„Nie a mám?“

„Som Jakub, keď si trénovala vo fitku a ja som ťa balil...“

„Ty? A zbalil si ma?“

„Odbila si ma slušne.“

Nastalo ticho. Ich pohľady však hovorili svoje, obaja cítili vzájomnú príťažlivosť, napokon prehovoril Jakub.

„Môžem ťa niekedy pozvať na kávu a môžeš mi dať telefónne číslo?“

Elena ani na sekundu neváhala, povedala Jakubovi svoje číslo. Rozlúčili sa. Cestou rozmýšľala nad Jakubom, cítila vo vnútri svojho tela vzrušenie. Veľmi príťažlivý muž. Príde domov, uvarí si kávu, sadne si na gauč a vyloží nohy hore na taburetku. V tom zvoní telefón, je to neznáme číslo. Elena dvíha telefón a na druhej strane počuje už známy, nežný a sladký hlas.

„Ahoj Elena, prepáč neschádzaš mi z mysle. Chcel by som ťa pozvať na tú kávu už zajtra. Môžeme?“

„Na kávu?“ - akoby nechápala o čo ide, ale cítila chvenie hlasu a vzrušenie.

“Ó áno, dobre.“

„Zavolám ti ešte zajtra, zatiaľ ahoj.“

Jakub sa rozlúčil a Elena bola celá vzrušená. Bol to človek, ktorého možno pozná a možno nepozná. Nevedela si spomenúť. V noci nevedela od vzrušenia zaspať. Ráno si našla správu od Jakuba.

„Nemohol som poriadne spať, myslel som na teba, budem rád ak sa stretneme o desiatej. Počkám ťa tam kde sme sa stretli.“

Elena bola celá bez seba. Rýchlo hodila na seba šaty, umyla sa a ponáhľala sa na miesto stretnutia. Bolo už dosť hodín, prispala si, keďže v noci poriadne nespala. Také romantické jej to pripadalo. Dorazila a z diaľky už videla Jakuba.

„Ahoj som tu.“

„Ahoj Elena, som rád, že ťa vidím.“ - nahol sa a pobožkal ju na ústa.

Elena sa neuhla, absolútne bola mimo. To vzrušenie opäť pocítila.

„Kam ideme, vyberiem miesto ja alebo ty?“

„Môžeme ísť do Orevonu, je to super podnik.“

Bolo to neďaleko a spolu za chvíľu už sedeli v Orevone. Objednali si. Jakub svojím šarmom tak pôsobil na Elenu, že skutočne si pripadala ako vo sne.

„Krásny chlap si všimol ju, starú ženskú...“ - takéto myšlienky vírili v hlave Eleny.

Ale vzápätí si oponovala:

„Však ešte nie som stará.“ - v tom ju prerušil z myšlienok Jakub.

„Povedz mi niečo o sebe prosím, dávno som ťa nevidel, ale si veľmi krásna.“

Elena stratila na chvíľu reč. Ale keď čašník položil kávu na stôl a odišiel, prehovorila:

„Vďaka. Som neustále sama, nenašla som zatiaľ nikoho s kým by som mohla byť dlhšie. Je fajn takto. A ty taký pekný chlap, čo si sám?“

„Áno, teraz som prišiel z Talianska. O dva alebo tri mesiace mám ísť naspäť, pracujem tam.“

„To mi chceš povedať, že nikoho nemáš?“

„Mal som, s jednou Taliankou som žil v jednej domácnosti, ale to vieš ako talianska domácnosť, stále sme sa hádali, tak sme sa rozišli. Bola staršia odo mňa, veľa žiarlila na mňa. Teraz som už dlhšie sám, nenašiel som zatiaľ nikoho, kto by ma očaril ako ty teraz. Odkedy som ťa uvidel, myslím len na teba, preletela iskra, nie?“

„Áno, aj ja to tak cítim, nemám čo skrývať, ani dôvod klamať. To isté cítim aj ja.“

Rozprávali sa ešte dlho a keď došlo na otázku, prečo Jakuba vtedy nechcela, Elena priznala, že tušila, že je mladší ako ona.

„A si?“

„Áno, ale myslím si, že na vekú nezáleží.“

„Tak mi povedz koľko máš rokov?“

„Nie, potom by som ťa stratil.“

„A ako si istý, že si ma stratil, keď si ma ešte ani nezískal?“

„Prijala si aspoň pozvanie na kávu, nie? Tak si myslím, že niečo tu je.“

Jakub nechcel povedať hneď, že cíti veľkú príťažlivosť k Elene. Vedel, že tak by ho odmietla.

„Prepáč, ale na kávu neprijímam pozvania od každého. Toto sa mi už dávno nestalo, vážne to myslím, teda vôbec.“

Elena sa odmlčala, Jakub ju však jemne chytil za ruku. Chcela ju odtiahnuť, ale nedokázala to. Mlčali a hľadeli si do očí. Po hodnej chvíli obaja naraz chceli niečo povedať.

„Hovor Elena, najprv ty.“

„Nie ty.“

Jakub nechcel protirečiť a tak povedal:

„Pôjdeme niekam zajtra spolu?“

„Áno.“

Ani sa nespýtala kam, dopili a vyšli von.

„Smiem ťa odviesť domov?“

Elena súhlasne prikývla. Prešli ešte kúsok a Jakub ukazuje na svoje auto. Elena nechápavo hľadá na červený kabriolet.

„To je tvoje?“

„Áno, môžeš si sadnúť, je otvorené.“

„Na to auto balíš ženy, že?“

„Nie, kamarát mi ponúkol toto auto, mne sa červená páči, nehľadaj v tom zámer prosím.“

„Dobre, ale aj tak ženy na takéto autá letia.“ - a schuti sa obaja začali smiať.

Elena si sadala ako námesačná. Jakub ju zaviezol domov, nežne ju pobozkal na rozlúčku. Vôbec neprotestovala. Doma chodila ako vo sne. Nestihla sa ani vyzliecť a už počula pípnutie správy v telefóne. Prečítala si ju, kde stálo:

„Elena, stále cítim niečo čo nechcem ešte tak skoro povedať, ale mám ťa stále v hlave, neviem sa na nič sústrediť. Teším sa na zajtra.“

Elena sa už úplne nevedela sústrediť na nič, čo by súviselo s nejakou činnosťou. Ľahla si na chvíľku, prižmúrila oči. Celým telom prebiehali divné pocity. Veď bola dosť stará a mohla vedieť, že Jakub sa chce s ňou milovať.

A čo bude ďalej, nevie. Nechce vzťah, ale nechce ani milovanie na jednu noc. Nebola takou ženou, nikdy. Prerušil ju opäť zvuk správy v telefóne. Opäť samé vyznania. Až teraz napísala Elena niečo, aby to nebolo neslušné. Úplne jednoducho, nedala Jakubovi pocítiť, že aj ona myslí stále na neho. Ako tak prešiel deň, nastal večer. Elena sa chystala do postele. Keď poumývala riady v kuchyni, osprchovala sa a ľahla do postele, už jej znovu blikalo svetlo, ktoré upozorňovalo na správu v telefóne. Po prečítaní zaspávala už od únavy a predošlej noci kedy poriadne nespala a od slov vyznaní od Jakuba. Svital deň, slnko už z rána svietilo čo značilo, že bude pekný deň. Elena sa naraňajkovala, umyla a rozmýšľala, prečo sa ešte Jakub neozval. Porobila si doma čo potrebovala, obliekla sa a vyšla von. Otvoriac dvere skoro odpadla. Pred bránou stál červený kabriolet a na bráne visela veľká kytica červených ruží. Jakub vyšiel z auta a čakal pri bráne kým sa Elena spamätá a konečne otvorí bránku. Elena sa nechápavo tvárila.

„To je pre mňa?“

Otvorila bránku, Jakub neodpovedal na otázku, podal jej tú krásnu kyticu a pobožkal.

„Môžeme vyraziť? Nechcel som volať, aby si to náhodou nerozmyslela, prosím...“ - a Jakub hodil na Elenu krásny úsmev.

Samozrejme Elena vôbec nemala v úmysle odmietnuť pozvanie na výlet. Zatiaľ mu neopätovala zo žiadnych z bozkov, ale sadla si do auta. Jakub naštartoval a vyrazili. V aute vládla dobrá atmosféra, mali sa o čom rozprávať. Ich rozhovor zatíchol až keď dorazili ku krásnemu jazeru a Jakub chytil Elenu do náručia. Elenou však v tom momente sa zmietali pocity. Milovanie by bolo krásne s týmto mužom, ale pozná ho sotva dva dni. City boli však silnejšie. Bozkávali sa, Jakub bol veľmi nežný, jeho dotyky rozpaľovali vzrušené telo Eleny. No keď chcel vniknúť do Eleninho rúcha, Elena ho prudko odtiahla a povedala:

„Nie Jakub, prepáč , nie!“

Elena sa milo usmiala a zahrála to do žartu:

„Až keď mi povieš koľko máš rokov.“

Jakub sa teda odtiahol, sadol si a uvažoval. Nebol nahneváný, vedel, že to dosiahne určite, ale nemal v úmysle zraniť Elenu. Veľmi sa mu páčila, chcel ju a nielen raz.

„Elena, ešte ti nepoviem, potom ma nebudeš chcieť.“

„Dobre, až keď mi to povieš, potom sa uvidí...“ - a obaja sa zasmiali.

Prechádzali sa pri jazere, rozprávali a po vyrovnaní hormónov Jakub pozval Elenu do drahej reštaurácie blízko jazera. Pre Elenu bolo zaujímavé, že Jakub nevybuchol keď ho odmietla a že stále sa majú o čom rozprávať. Až do večera boli spolu. Sledovali spolu západ slnka. Jakub už nenaliehal na Elenu a ona už nemala odvahu aj keď cítila strašné vzrušenie. Deň sa skončil úspešne, Jakub zaviezol Elenu domov. Pár dní sa Jakub neozval a tieto dni pre Elenu boli hroznou mukou. Chcela sa milovať, aj nechcela.

Chápala to ako koniec. Keď si už myslela, že keď sa nemilovali, že je koniec, prišla milá správa od Jakuba. Ospravedlňoval sa, že musel niečo osobné riešiť, že jej to potom vysvetlí, aby sa nehnevala a či prijme pozvanie na nejaký výlet. Elena sršala od šťastia a hneď písala, že súhlasí. Ešte v ten deň Jakub ju čakal na dohodnutom mieste a šli sa kúpať. Cestou v aute bola super atmosféra. Dorazili na pekné miesto, vyhliadli si miesto len pre seba tak, aby neboli na očiach iných ľudí na kúpalisku. Elena sa cítila výborne a vôbec nemyslela na vzrušenie, ktoré po celý ten čas pretrvávalo v jej tele. Jakub bol neskutočne milý k Elene, ospravedlnil sa ešte raz a vysvetlil svoje dôvody, že prečo sa neohlásil. Elena sa nehnevala, nemala prečo, nemali vzťah. Prežili pekný deň, veľa sa s Jakubom rozprávali a veľa jej to pomohlo vytvoriť si obraz o ňom. Vyzeral ako ideál. Na večer vyrazili spať. Cestou si Jakub dovolil otázku:

„Chceš?“

Elena rozumela čo tým chce Jakub povedať.

„Áno.“

Jakub ešte chvíľku rozmýšľal kde by mohli byť spolu sami. Napokon uvidel miesto vhodné na romantiku, odstaviť tam svoj červený kabriolet. Elena mlčala, aj Jakub. Všetko bolo také, také... Pomaly sadala tma a Jakub tíško prehovoril:

„Zaľúbil som sa do teba, nechcem nič na silu, ak to nechceš. Milujem ťa.“

To Elene vyrazilo dych, nebola nejaká dvadsiatka, ktorá naletí nejakému chlapovi, že sa do nej zaľúbi za dva dni. Vie, že ide len o sex. Tentoraz to Elene bolo jedno, chcela sa milovať.

„Nemusíš ma balamutiť, chcem to...“

A v tom sa Jakub vrhol na Elenu, vášnivo ju objímal, strhával šaty až konečne vnikol do Eleny. Elena slastne vzdychala, bolo to krásne pre oboch. Jakub sa snažil dosiahnuť rozkoš u Eleny a ona to skutočne prežila naplno. Potom nastalo ticho, dlhé ticho, Jakub Elenu neustále jemne hladil, až to vzrušenie opäť vzbĺklo a milovali sa ďalej.

Elena prežívala rozkoš akú už dávno nepocítila. Jakub tiež a stále jej šepkal nežne do uška:

„Milujem ťa, milujem ťa...“

Elena nehovorila nič, vychutnával si všetko. Opäť nastalo ticho, ale potom už poprosila Jakuba, aby ju zaviedol domov. Jakub ju ešte vybozkával po celom tele, až potom naštartoval a viezol ju domov. Rozlúčili sa len obyčajným bozkom. Elene to nejako nevadilo. Cítila sa uvoľnene, ale necítila zaľúbenosť. Aj tak toto brala ako milostné dobrodružstvo s človekom, na ktorého si nepamätala celkom dobre, len matne. A stále nevedela, koľko má Jakub rokov. Prišla domov unavená, ľahla si spať. Ešte pred tým zapíjala správa. Samé ľúbostné vyznania. Zmohla sa len na odpoveď, aby jej Jakub napísal koľko má rokov.

Odpoveď bola jasná, bol o dvanásť rokov mladší. Elena zaspala. Celú noc spala ako zarezaná a ráno sa prebúdzala úplne uvoľnená, nemyslela nato čo sa stalo včera s Jakubom.

Ešte nestihla poriadne ani oči otvoriť, zazvonil zvonček. Rozospatá podišla k oknu, aby zistila kto zvoní. Nevidela však nikoho, len niečo sa trblietalo dolu pri bránke. Zišla pomaly dolu a keď podišla k bránke, ostala stáť ako soľný stĺp. Za bránkou bol velikánsky kôš, plný červených ruží, kde sa trblietalo niečo zlaté uprostred. Otvorila bránku, vzala kôš a niesla ho dnu. Celá rozhorúčená dychtivo pozrela čo je to také zlaté. Bolo to veľké zlaté srdce, na zlatej retiazke v pozlátenej škatuľke. A ešte množstvo takých malých zlatých ozdôb. Elena nevedela čo to znamená a keď chcela ísť zavolať Jakubovi, už zvonil jej telefón. Zodvihla.

„Ahoj láska moja jediná, najkrajšia. Chceš si ma vziať?“

Elene tieto slová vyrazili dych. Tak toto nečakala, bola to hlúposť čo práve povedal Jakub. Nakoniec sa zmohla na slovo.

„Nie som tvoja láska, a nevezmem si ťa!“ - vykrikla tak, že Jakub musel dať telefón ďalej od ucha.

„Prečo láska moja?“ - nedal sa odbit' Jakub.

„Lebo sa nepoznáme, mali sme spolu len sex, nič viac.“

„Nemusíš láska zvyšovať hlas. Ved' to bolo krásne čo sme spolu zatiaľ prežili a keď sa vezmeme, prežijeme ešte toho veľa...“

„Prepáč Jakub, ja neprijmem to srdce až je zo zlata, nemôžem.“

„Dobre láska, ja ti ho nechám, a keď si to rozmyslíš s tou svadbou, daj mi vedieť.“

„Nikdy si ťa nevezmem. Nikdy! Nevieť čo ti to zišlo na rozum, poznáme sa dva dni aj s cestou a robíš hlúposti.“ - už miernejšie povedala Elena.

„Ale ja som sa do teba zamiloval. Elena milujem ťa, ver mi!“

„Nie Jakub, to je hlúposť, si o dosť mladší, užili sme si, chceli sme to obaja a to si mi nechcel stále povedať koľko máš rokov.“

„Nie nechcel, lebo by si ma určite odmietla.“

Ďalšie dni ubiehali normálne, Elena sa už tešila na novú prácu. Letné dni sa krátili, nezaoberala sa nikým čo sa týka mužov. Akurát s Michalom si občas zavolali, obľúbila si ho a skutočne Michal to s tým priateľstvom myslel vážne. Ale to čo sa možno stalo s Erikou, nemala odvahu mu povedať. S Evitou bola v kontakte stále. Navzájom sa podporovali, chápali a pomáhali si. Bola rada, že Evita je jej priateľkou už dlhé roky.